

Arrest

nr. 275 555 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 20 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt naar België op basis van een visumaanvraag gezinshereniging van 10 april 2008, goedgekeurd op 4 november 2008, om haar Nederlandse echtgenoot te vervoegen.

1.2. Op 1 september 2010 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 16 december 2010 met nummer 53 248 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.3. Op 1 maart 2018 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Deze aanvraag wordt op 8 augustus 2018 geweigerd.

1.4. Op 19 oktober 2018 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Deze aanvraag wordt op 12 april 2019 geweigerd.

1.5. Op 4 juni 2019 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Deze aanvraag wordt op 18 september 2019 geweigerd.

1.6. Op 3 december 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Deze aanvraag wordt op 11 maart 2020 geweigerd.

1.7. Op 13 januari 2021 dient verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Zij doet op 27 januari 2021 afstand van deze aanvraag.

1.8. Op 18 november 2021 dient verzoekster een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Op 31 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissingen, die tezamen in de vorm van een bijlage 20 aan verzoekster ter kennis worden gebracht en die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2021 werd ingediend door:

Naam: [S.] Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.11.2021 voor de zesde keer gezinshereniging aan met haar broer, zijnde [S.K.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.03.2018 te Antwerpen

- administratief attest van de lokale autoriteiten van het 1e administratieve district van de gemeente Mohammedia (attest dd. 20.01.2022) waarin wordt verklaard dat betrokkene binnen dat ambtsgebied geen inkomsten had in de periode 2007 - 2021. Er dient echter te worden vastgesteld dat betrokkene in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 van 22.12.2020, zelfverklaarde al sedert 2008 in België te verblijven. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele inkomsten had in andere steden/delen van het land.

- "Attestation de prise en charge" dd. 03.01.2022 vanwege de lokale autoriteiten van de gemeente Mohammedia, waarin zij verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging..

- 48 geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België in de periode 2018 - 2021.

Deze stortingen hebben betrekking op de situatie in België en niet op de situatie in het land van herkomst, en zijn dus niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de referentiepersoon.

- attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.04.2016 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1,2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingen-wet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1,2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkt toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 01.03.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in geen enkele van de door haar ingediende aanvragen gezinshereniging afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatie-middelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12.04.2019 en van 15.06.2021 die haar betekend werden. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene

diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De aanvragen van 01.03.2018, 19.10.2018, 04.06.2018, 03.12.2019, 13.01.2021 en 18.11.2021, werden geweigerd op 08.08.2018, 12.04.2019, 18.09.2019, 11.03.2020, 27.01.2021 en 31.03.2022.. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

1.9. Eveneens op 31 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De aanvragen van 01.03.2018, 19.10.2018, 04.06.2018, 03.12.2019, 13.01.2021 en 18.11.2021, werden geweigerd op 08.08.2018, 12.04.2019, 18.09.2019, 11.03.2020, 27.01.2021 en 31.03.2022. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12.04.2019 en van 15.06.2021 die haar betekend werden. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een procedure-document dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezins-hereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van "het Unierecht".

Concreet verwoordt verzoekster haar middel als volgt:

"[...]

Verzoekster wenst vooreerst te antwoorden op het argument vanwege verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon daar hij reeds sinds april 2016 in België verblijft. Door de bewoordingen 'in eerste instantie' lijkt verwerende partij te denken dat deze argumentatie de bestreden beslissing op afdoende wijze draagt, quod non. De aanvraag werd dus vooral geweigerd omdat verwerende partij van mening is dat het recht op vrij personenverkeer in hoofde van de referentiepersoon niet wordt geschonden.

Hiermee voegt verwerende partij evenwel een bijkomende voorwaarde toe aan de wet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

[...]

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

[...]

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid Vreemdelingenwet – zijnde dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin” - zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN ten laste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger.

Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien betrokkenen ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Door te eisen dat verzoeker EN ten laste moeten zijn EN deel moeten hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger, waardoor deze eventueel geen nuttig effect zou ontlenen aan het recht op vrij verkeer, schendt verwerende partij het materieel motiveringsprincipe, alsook het Unierecht.

[...]

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf

door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie, wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkte Uw Raad dan reeds ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-band met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het

ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het feit van de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

[...]

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In diezelfde voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of

er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogend is in het land van herkomst.

[...]

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

[...]

Wat de bewijsstukken in deze betreffen, legde verzoekster het volgende neer:

Er werden maar liefst 48 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd.

(stuk 3)

Dat deze geldverzendingen voorliggen wordt niet betwist door verwerende partij, er wordt bv. in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze te beperkt of te ver in het verleden zouden zijn om te worden aanvaard als bewijzen van financiële steun.

Wel stelt verwerende partij dat deze geldverzendingen betrekking hebben op de situatie in België en dus niet op de situatie in het land van herkomst.

Deze invulling is in het concrete geval van verzoekster evenwel totaal onredelijk.

Verzoekster verblijft immers reeds sinds 2008 in België en bekwam hier verblijfsrecht naar aanleiding van een huwelijk. Het is logisch dat zij toen niet ten laste was van haar broer.

(stuk 4)

Een paar jaar later verloor zij evenwel haar verblijfsrecht en heeft zij een hele periode in onwettig verblijf doorgebracht hier in België. De voorgelegde geldverzendingen tonen dus wel degelijk aan dat zij in het verleden en dus vóór de (eerste) aanvraag gezinshereniging ten laste was in functie van haar broer en dat er met andere woorden sprake is van een feitelijke situatie waarbij de verzoeker wordt gesteund door de Unieburger omdat de verzoeker niet zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Door de voorwaarde van het 'herkomstland' te strikt te gaan interpreteren, stelt verwerende partij zich onredelijk en onzorgvuldig op, daar er wel degelijk voldaan is aan de voorwaarde van het 'ten laste zijn in het verleden' in het licht van de rechtspraak hieromtrent van het Hof van Justitie. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren worden bewezen (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dienst Vreemdelingenzaken hanteert in de praktijk de volgende criteria om het 'ten laste zijn' te gaan beoordelen: overschrijvingen gedurende 6 maanden, het inkomen van de Unieburger, bewijs van onvermogen en burgerlijke stand.¹ Het dient te worden opgemerkt dat AL deze voorwaarden zijn voldaan. Het is perfect mogelijk dat de verzoeker al een tijd in België verblijft op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging. Dat kan ook in onwettig verblijf zijn. Dienst Vreemdelingenzaken mag aldus de theoretische eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen. Deze geldverzendingen dienden dus aanvaard te worden als bewijs van het 'ten laste zijn' omdat ze wijzen op een effectieve materiële en financiële steun vanwege de referentiepersoon aan verzoekster en dit in het verleden, t.t.z. vóór de aanvraag gezinshereniging.

Verwerende partij heeft aldus het motiverings-, het zorgvuldigheids- en zeker ook het redelijkheidsbeginsel geschonden door anders (te restrictief) te gaan oordelen.

[...]

Verzoekster heeft daarnaast ook op afdoende wijze aangetoond dat zij onvoldoende inkomsten en middelen heeft. Zo legde zij volgende stukken voor:

- Attesten waaruit blijkt dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten geniet in Marokko in de jaren 2007-2021.

(stuk 5, 6)

Verwerende partij stelt dat verzoekster reeds sinds 2008 in België verblijft, doch dit betekent niet dat zij geen inkomsten zou kunnen genieten in Marokko (zoals bv. een lopende uitkering). Dit is dus niet het geval. Bovendien toonde verzoekster ook aan dat zij niet werkte (zie infra).

Verwerende partij stelt ook dat dit attest van een lokale autoriteit is en dus niet aantoonde dat verzoekster geen inkomsten genoot in andere delen van Marokko. Dergelijk bewijs verwachten is evenwel onredelijk. Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907) :

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Deze attesten werden bovendien afgeleverd door officiële instanties om gebruikt te mogen worden in rechte en betreffen dus géén verklaringen op eer. Men mag aannemen dat de bevoegde diensten weten wat ze doen en attesten afleveren die betrekking hebben op de algemene situatie van de verzoeker die zich in dat bepaald rechtsgebied bevindt.

- Attest waaruit blijkt dat verzoekster geen professionele activiteiten had in Marokko voor zij het grondgebied verliet.

(stuk 7)

- Attes waaruit blijkt dat verzoekster geen woontaks betaalde omdat zij geen eigendommen bezit.

(stuk 8)

Deze attesten worden zelfs niet besproken door verwerende partij, wat wijst op een onzorgvuldig en gebrekkig onderzoek. Nochtans werden al deze documenten voorgelegd.

(stuk 9)

- Attest van tenlasteneming.

(stuk 10)

Hiervan zegt verwerende partij dat het een verklaring op eer betreft en er verder geen andere objectieve bewijzen werden voorgelegd. Dit is geenszins correct, zie supra.

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van de talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst geen inkomsten had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

[...]

Verzoekster toonde tot slot ook nog aan dat de referentiepersoon over voldoende middelen beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen. De betrokkenen deden nog geen beroep op het OCMW.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon.

(stukken 11, 12)

- Attest OCMW waaruit geen financiële steun blijkt

(stuk 13)

Dit wordt niet betwist door verwerende partij."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoor-delen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correct-heid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij kennis heeft van zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbe-palingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, doelt zij op een miskennis van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.4. Verzoekster diende voor de zesde maal een aanvraag tot gezinshereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van "ander familielid" van haar broer met de Nederlandse nationaliteit zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *“andere familieleden”* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de aanvrager in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie *“te begeleiden naar”* het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term *“begeleiden”* slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip *‘ten laste zijn’* stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-banden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst *“op het ogenblik”* dat de derdelander verzoekt om *“zich bij de burger van de Unie te voegen”* te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde

zich “te voegen” bij de burger van de Unie in het gastland waar deze laatste het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

2.6. In eerste instantie bekritiseert verzoekster de beoordeling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat niet blijkt dat er sprake is van een schending van het recht van vrij verkeer van de Nederlandse referentiepersoon, nu deze reeds sinds 12 april 2016 in België verblijft en niets erop wijst dat hij zich ertoe gedwongen zou zien België of de Europese Unie te verlaten indien verzoekster niet in België kan verblijven. Verzoekster is van mening dat verweerder met deze motivering een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet. Zij betoogt dat de Belgische wetgever door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet uitvoering heeft gegeven aan artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en dat bijgevolg in elk geval een toetsing aan deze nationale bepalingen zich opdringt en haar aanvraag enkel kon worden geweigerd voor zover de voorwaarden zoals bepaald in deze nationale bepalingen niet zijn vervuld.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat – gelet op wat voorafgaat – verweerder wel degelijk kon oordelen dat de Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, met name het vrijwaren van het vrij verkeer van de Unieburger en het bevorderen van de eenheid van het gezin. In dit licht acht de Raad de, niet betwiste, vaststellingen dat de referentiepersoon reeds jaren gebruik maakt van zijn recht van vrij verkeer, met name sinds 12 april 2016, en dat niets erop wijst dat hij zich ertoe zou zien gedwongen België of de Europese Unie te verlaten indien verzoekster niet zou worden toegelaten tot een verblijf wel degelijk relevant. Verzoekster vroeg pas op 1 maart 2018 een eerste keer de gezinshereniging met haar broer. Daarnaast blijkt uit de verdere motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat verweerder wel degelijk ook concreet is nagegaan of verzoekster aan de hand van de door haar aangebrachte stukken heeft aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag en dit van in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of te zijnen laste is. Hij stelde evenwel vast dat dit bewijs niet werd geleverd. In deze omstandigheden kan in geen geval worden vastgesteld dat verweerder enige voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd of zou hebben gehandeld in strijd met de Burgerschapsrichtlijn of de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemde-lingenwet. Enig onzorgvuldig handelen blijkt evenmin.

Verzoekster gaat er in haar middel ook verkeerdelijk vanuit dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing zou vereisen dat zij, in het land van herkomst, zowel ten laste moet zijn geweest als deel moet hebben uitgemaakt van het gezin van de Unieburger. Verweerder is integendeel afzonderlijk nagegaan of verzoekster, in het land van herkomst, ten laste was van dan wel deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, maar stelde vast dat geen van beide situaties is aange-toond. Dit betoog van verzoekster mist de nodige feitelijke grondslag.

2.7. In tweede instantie stelt verzoekster dat geen rekening is gehouden met het feit van de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst. Zij voert aan het bewijs te hebben geleverd dat zij, vooraf-gaand aan de aanvraag, materieel werd gesteund door de Nederlandse referentiepersoon omdat zij niet zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst. Zij wijst op de

door haar voorgelegde geldstortingen die de referentiepersoon aan haar in België deed in de periode 2018-2021 en gaat niet akkoord met het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat deze stortingen niet relevant zouden zijn omdat deze betrekking hebben op de situatie in België en niet op deze in het land van herkomst. Deze beoordeling is volgens haar kennelijk onredelijk, nu zij reeds sinds 2008 in België verblijft, zij hier aanvankelijk een verblijfsrecht verkreeg naar aanleiding van een huwelijk en het dus logisch is dat zij toen niet ten laste was van haar broer. Zij geeft aan pas ten laste te zijn gekomen van haar broer in België, nadat zij haar verblijfsrecht op basis van haar eerdere huwelijk verloor en zij in onwettig verblijf terecht kwam. Er is volgens verzoekster sprake van een te strikte en kennelijk onredelijke interpretatie van *“de voorwaarde van het ‘herkomstland’”*.

De Raad kan verzoekster evenwel niet volgen in haar betoog. In deze dient hij op te merken dat het geenszins de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever om middels artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een *“catch-all”*-bepaling voor familieleden die derdelanders zijn om tot verblijf in België te worden toegelaten. De door verzoekster vooropgestelde interpretatie houdt in dat het zou volstaan dat een familielid die derdelander is, zonder voorafgaand aan zijn komst naar België een gezin te hebben gevormd met de referentiepersoon, dan wel te diens laste te zijn geweest, naar België reist om deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, dan wel te diens laste te vallen en vervolgens verweerder confronteert met een *“fait accompli”*-situatie om te worden toegelaten tot verblijf. Nergens in de wettekst, noch in de voorbereidende werken dienaangaande, kan voor dergelijke vooropgestelde interpretatie van voormelde wetsbepaling enige steun worden gevonden.

De Raad kan hierbij opnieuw verwijzen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie waarin duiding wordt gegeven bij het begrip *“land van herkomst”* in de zin van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Er dient op te worden gewezen dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, *“de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”*. Deze passage van het arrest betreft een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin *“de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”* wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van *“het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde”*. Uit niets blijkt dat *“de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”* hetzelfde land kan uitmaken als het *“gastland”*, d.i. België. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, doch moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. In deze blijkt uit overweging 34 van voormeld arrest ook dat het Hof van Justitie het *“land van herkomst”* – waarmee wordt bedoeld het land waarvan het familielid van de burger van de Unie komt – invult als zijnde Bangladesh (d.i. het land waarvan de betrokken familieleden afkomstig zijn) en niet als zijnde het Verenigd Koninkrijk (d.i. het land waar de betrokken familieleden thans samen met de burger van de Unie verblijven).

Er dient in deze ook te worden verwezen naar overweging 99, derde streepje van de conclusie van de advocaat-generaal L. A. Geelhoed, verstrekt in het kader van de zaak Jia van het Hof van Justitie, waarin wordt gesteld als volgt: *“Artikel 1, sub d, van richtlijn 73/148 moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „ten laste komend” betrekking heeft op de situatie waarin een familielid van een burger van de Unie economisch afhankelijk is van die burger van de Unie om het bestaansminimum te bereiken in het land waar hij normaal gesproken woont, niet zijnde de lidstaat waar hij vergunning tot verblijf aanvraagt, en dat deze situatie een structureel karakter heeft.”* Tevens kan worden verwezen naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Burgerschapsrichtlijn, waarin omtrent het begrip *“ten laste zijn”* wordt gesteld als volgt: *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”* (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, p. 5). Het arrest Jia en de mededeling van de Commissie hebben weliswaar betrekking op de familieleden in het kader van artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn, doch er kan niet worden ingezien waarom het begrip *“land van herkomst”* in het kader van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn – dit zijn de andere familieleden, zoals in casu het geval – anders zou dienen te worden geïnterpreteerd dan in het kader van artikel 2, punt 2 van dezelfde richtlijn. Er anders over oordelen – en stellen dat het begrip *“land van*

herkomst” in het kader van de “*andere familieleden*” wel het gastland, d.i. België kan omvatten – zou ertoe leiden dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de “*andere familieleden*” een recht op verblijf toekent, onder gunstigere verblijfsvoorwaarden dan de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Gelet onder meer op de vaststellingen door het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin dit rechtscollege stelde dat “[z]oals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, [...] namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan [volgt] dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”, lijkt een meer gunstige behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun te vinden in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. In hetzelfde arrest wees het Hof van Justitie ook op considerans 6 van de Burgerschapsrichtlijn dat het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf voor de ruimere familieleden dient te worden gekaderd binnen de overweging om “*de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven*”. Het verstrekken van gezinshereniging aan vreemdelingen die enkel voor het eerst in België deel komen uit te maken van het gezin van de referentie-persoon, gaat verder dan het handhaven van een reeds bestaande eenheid van een gezin.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd, waar zij stelt dat het – voor de toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – volstaat dat zij aantoonde in België “*ten laste*” te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. België kan niet worden beschouwd als land van herkomst, zoals bedoeld in laatstgenoemde wetbepaling. Verzoekster geeft in haar middel zelf aan dat zij pas na enige tijd te hebben verbleven in België, meer bepaald nadat zij haar verblijfsrecht op basis van een huwelijk verloor en in onwettig verblijf terecht kwam, ten laste zou zijn gekomen van haar Nederlandse broer. Zij betwist dus geenszins dat zij niet reeds van in Marokko, het eigenlijke land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoekster betwist verder ook niet dat zij geen deel uitmaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon en dit van in het land van herkomst, Marokko.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan worden gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen dat zij niet, van in het herkomstland, ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon. De bestreden weigeringsbeslissing kon dan ook op de besproken motieven worden gestaafd. Het door verzoekster voorgelegde ‘*attestation de prise en charge*’ waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten op 3 januari 2022 verklaren dat de referentiepersoon verzoekster ten laste neemt tijdens het verblijf in Marokko, vermag hierover ook niet anders te kunnen doen oordelen. Verzoekster erkent immers zelf ook reeds dat zij in werkelijkheid al sinds 2008 in België verblijft. Verweerder heeft op correcte gronden geoordeeld dat dit stuk op zichzelf genomen onvoldoende bewijskrachtig is in de huidige procedure.

Verzoeksters betoog aangaande de neergelegde stukken inzake haar onvermogen en de inkomsten van de referentiepersoon kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De bestreden weigeringsbeslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststellingen dat verzoekster geenszins heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst, daadwerkelijk te worden gesteund door en dus ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Verzoeksters kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige motivering en/of niet van aard de determinerende en dragende motieven van de beslissing onderuit te kunnen halen, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

2.8. Waar verzoekster poneert dat zij in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten heeft aangebracht die haar aanspraak rechtvaardigen, is dit betoog niet meer dan de eigen beoordeling van de zaak waarmee nog niet wordt aangetoond dat de bestreden weigeringsbeslissing getuigt van een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige beoordeling. Zoals blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissing, heeft verweerder de door verzoekster voorgelegde stukken onder de loep genomen, maar geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat zij, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster kan deze conclusie met haar uiteenzetting niet onderuit halen.

2.9. Verzoekster toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

2.10. Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.11. Waar verzoekster in de hoofding van haar middel verwijst naar een schending van “het Unierecht”, wijst de Raad erop dat zij niet in het wilde weg naar het gehele Unierecht kan verwijzen. In zoverre verzoekster de schending wenst aan te voeren van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij zich rechtstreeks kan beroepen op de schending van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, of van enig ander niet nader geduid artikel van deze richtlijn.

2.12. Waar verzoekster verwijst naar en citeert uit enkele arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantoonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.13. In de uiteenzetting van het middel brengt verzoekster nog een theoretisch betoog naar voor inzake het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Nergens duidt zij evenwel concreet waarom volgens haar de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen met miskennis van deze beginselen. Er is dan ook geen sprake van een ontvankelijk middel in zoverre een schending van deze beginselen wordt aangevoerd.

2.14. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Concreet onderbouwt verzoekster haar middel als volgt:

[...]

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster en erkent haar jarenlange verblijf alhier en de samenwoning met de referentiepersoon. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

[...]

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hem onmiddellijk uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekster toonde enerzijds nochtans aan dat zij al jaren financieel gesteund wordt door referentiepersoon; dat zij er inmiddels een gezin mee vormt in België; én dat zij in Marokko onvermogen is. Bij terugkeer zou zij dus gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid. Bovendien verblijft zij al 10 jaar onafgebroken in België!

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon (onmiddellijk!) en anderzijds haar privé belangen alhier zou moeten achterlaten en terugkeren naar een situatie waar zij niets of niemand heeft, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).”

3.2. In zoverre verzoekster andermaal de schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in het bestreden bevel duidelijk de juridische en feitelijke gronden worden weergegeven op basis waarvan het bevel werd gegeven. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zo kan in het bevel op eenvoudige wijze worden gelezen dat verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder geeft aan de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de Nederlandse referentiepersoon te betwisten. Hij motiveert dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Hij benadrukt nog dat het bevel verzoekster niet verhindert om met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie aan Marokko. Er is, zo vervolgt hij, geen sprake van minderjarige kinderen met een verblijfsrecht in België, noch van enig medisch probleem. Een schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 3 van het EVRM is volgens verweerder aan de orde.

Verder wordt er ook verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet om te stellen dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Hierbij wordt er gesteld dat er een risico bestaat op onderduiken. Verweerder licht in dit verband toe dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Hij verwijst hierbij naar verzoeksters vijf vorige aanvragen in functie van de Nederlandse broer die telkens negatief werden afgesloten en stelt dat zij misbruik maakt van de verblijfsprocedure op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft weliswaar aan dat zij de motivering niet afdoende vindt, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid zodat zij met kennis van zaken kan beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motivering, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder het voorgehouden gezins- of familieleven, zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoekster duidt ook niet dat enig aspect dat haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Nu de door verzoekster in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon voorgelegde stukken reeds zijn besproken en weerlegd in de (eerder) genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan ook niet worden ingezien waarom hieromtrent nog specifiek diende te worden gemotiveerd in het bestreden bevel. Verzoekster kent de motieven waarom haar de gezinshereniging in België niet wordt toegestaan, met name omdat niet blijkt dat zij, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en weet reeds hoe het bestuur tot deze beoordeling is gekomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Het bestreden bevel is afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Verzoekster betwist niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, en evenmin dat haar legaal verblijf in dit land is verstreken. Zij beroept zich evenwel op *‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’* om te stellen dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Zij verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Een verder onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het be-stuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of

vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoekster betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt dat verweerder op de hoogte is van haar gezinsleven en dat hij er niet afdoende rekening mee heeft gehouden. Zij laat echter na om haar voorgehouden gezinsleven verder te duiden of te concretiseren.

In zoverre verzoekster zich beroept op een gezins- of familieleven met haar Nederlandse broer in België, leert een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat hiermee rekening is gehouden. Zo kan hieromtrent worden gelezen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. [...]”*

Verweerder geeft met zijn motivering aan dat hij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanneemt, nu hij geen daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon aanvaardt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar broer met de Nederlandse nationaliteit aantonen, wil zij van de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar die

niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft reeds zes aanvragen tot gezinshereniging met haar Nederlandse broer kunnen indienen. Deze verblijfsaanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werden telkens geweigerd omdat niet blijkt dat zij, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Alle door verzoekster ingediende stukken zijn hierbij beoordeeld en weerlegd. In deze omstandigheden maakt verzoekster niet aannemelijk dat er tussen haar en de referentiepersoon sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Verzoekster weerlegt de vaststelling in het bestreden bevel ook niet dat van haar in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van haar Nederlandse broer. Het gegeven dat verzoekster mogelijk omwille van haar onwettige dan wel precaire verblijf in België diende terug te vallen op steun van haar Nederlandse broer betekent niet dat zij in haar land van herkomst, waar zij evident wel zonder meer gerechtigd is op een verblijf en zo-doende toegang heeft tot bijvoorbeeld de arbeidsmarkt, niet zelf kan instaan voor haar basisbehoeften. Verzoekster brengt geen overtuigende argumenten naar voor waaruit blijkt dat dit niet mogelijk zou zijn. Een loutere verwijzing naar het jarenlange verblijf in België kan in dit verband niet volstaan, te meer nu verzoekster is geboren en getogen in Marokko en zij er tot haar 37 jaar heeft verbleven.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet blijkt dat in dit verband een belangenafweging is vereist.

Voor zover verzoekster van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins concreet aantoonde dat zij in België, los van de band met de referentiepersoon, een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Zij weerlegt het gestelde in het bestreden bevel verder niet dat in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij haar leven opnieuw opneemt in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en de referentiepersoon niet blijkt. Verzoekster weerlegt de motivering verder niet dat zij en haar familieleden in België de familiebanden ook verder kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en door bezoeken van de familieleden aan Marokko. Er blijkt dan ook geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoekster.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. Artikel 7 van het Handvest, dat voorziet dat *“Eenieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”*, bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Aan dit artikel dient dus dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Het kan volstaan om te verwijzen naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest kan worden vastgesteld. Verzoekster gaat trouwens ook nergens specifiek in op artikel 7 van het Handvest.

3.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat het bestreden bevel werd afgegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk

onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het geven van bestreden bevel deze bepalingen heeft miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.8. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep wat betreft de derde bestreden beslissing, het inreisverbod

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet haar middel concreet uiteen als volgt:

[...]

In casu werd een inreisverbod afgeleverd van 3 jaar omdat verzoekster 6 keer dezelfde procedure heeft ingeleid via deze referentiepersoon.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van dezelfde referentiepersoon, die werden afgewezen en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoekster woont hier sinds 2012 en intussen ook al geruime tijd bij de referentiepersoon, door wie zij tot op vandaag nog steeds financieel wordt onderhouden. Bij een terugkeer naar Marokko zou zij gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogensdheid.

Verzoekster heeft in het kader van deze verblijfsaanvragen proberen aantonen dat zij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en onvermogensd is in Marokko.

In het kader van deze procedures werd verzoekster telkens in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor 6 maanden, waardoor zij hier grotendeels op legale wijze heeft verbleven. Het is dus wel degelijk de bedoeling van verzoekster om hier op legale en duurzame wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoekster bij de vorige aanvragen eenvoudigweg niet kón terugkeren naar Marokko. Wat moest zij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en haar recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen.

In de tussentijd geraakte zij hier ook volledig ingeburgerd. Zij verblijft hier intussen reeds 10 jaar!

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoekster geniet daarnaast van een blanco strafblad, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

[...]

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

[...]

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke

normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurs-handelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwens-beginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

[...]

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

[...]

Verzoekster onderhoudt hier intussen een familieleven met de referentiepersoon, waarmee zij samenwoont (wat ook niet wordt betwist). Al haar privé belangen situeren zich hier, daar zij hier al 10 jaar wettig/onwettig verblijft. In Marokko is zij onvermogen.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met dit familie- en privéleven. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en de referentiepersoon van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren. Bovendien zou verzoekster, bij een terugkeer naar Marokko en inreisverbod van 3 jaar, verplicht worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid en financiële afhankelijkheid en ook dát treft haar privéleven!

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale en private leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met

het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

[...]

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven en privé leven van verzoekster in België. Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins-, familie- en privéleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang."

4.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgronden, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat zij vroegere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Daar-naast wordt gemotiveerd om welke redenen de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekster zes keer na elkaar de gezinshereniging vroeg met haar Nederlandse broer overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat zij misbruik maakte van deze procedure tot gezinshereniging om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Verweerder geeft nog aan dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de haar eerder afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 april 2019 en 15 juni 2021. Hij motiveert vervolgens dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en dat nergens uit blijkt dat zij hiertoe niet in staat zal zijn. Hij stelt nog dat nergens uit blijkt dat een inreisverbod verzoekster zou verhinderen te communiceren met haar in België wonende familieleden via de moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door de familieleden aan Marokko. Verweerder wijst er verder op

dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin een gekende medische problematiek. In het licht van deze vaststellingen en het belang van de immigratiecontrole acht verweerder een inreisverbod voor drie jaar proportioneel. Hij benadrukt dat geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet is uitgevoerd – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig en proportioneel achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verzoekster houdt volledig onterecht voor als zou de motivering van het inreisverbod voor drie jaar zich beperken tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en de uitkomst hiervan of als zou er slechts sprake zijn van een ‘*schaarse*’ motivering. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoekster een wettelijk voorziene procedure tot gezinshereniging misbruikt, dat zij reeds twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen, familieleden met wie een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat of specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van het bestreden inreisverbod wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

Zoals reeds werd gesteld, berust het bestreden inreisverbod op een dubbele grondslag. Verzoekster krijgt zo een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Beide grondslagen volstaan elk op zichzelf genomen reeds om het opleggen van het inreisverbod te rechtvaardigen.

In de eerste plaats wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat haar in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. In de tweede plaats wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat zij vroegere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt concreet gewezen op de bevelen om grondgebied te verlaten van 12 april 2019 en 15 juni 2021.

Verzoekster betwist niet dat zij de vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en betwist op zich ook niet dat haar in het bevel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn om het grondgebied te verlaten meer werd toegestaan.

Verzoekster betoogt wel nog dat er van haar niet kon worden verwacht dat zij reeds het grondgebied zou hebben verlaten, gelet op de coronapandemie. Vooreerst wijst de Raad er in dit verband op dat het eerst vermelde bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 12 april 2019 en dat er van de coronapandemie toen helemaal nog geen sprake was. Verzoekster toont niet concreet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om reeds eerder gevolg te geven aan de haar afgegeven bevelen om het

grondgebied te verlaten. Er blijkt ook geenszins dat zij op enig ogenblik reeds uitstel vroeg van de tenuitvoeringlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven dient de Raad op te merken dat verzoekster hoe dan ook geen belang heeft bij dit onderdeel van haar middel, nu zij niet betwist dat haar in het bevel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn om het grondgebied te verlaten meer werd toegestaan, wat op zich reeds een afdoende grond vormt om een inreisverbod op te leggen. Zoals gesteld kan de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds volstaan als grondslag voor het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekster betoogt nog dat het haar “recht” is om aanvragen tot gezinshereniging in te dienen en dat dit erop wijst dat zij de bedoeling heeft om hier op legale en duurzame wijze te verblijven. Zij stelt dat zij telkens een oranje kaart heeft gekregen na het indienen van een aanvraag, waardoor zij grotendeels op legale wijze in België heeft verbleven. Verzoekster gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat het inreisverbod op zich niet is gestoeld op het gegeven dat zij meerdere aanvragen om gezinshereniging heeft ingediend, maar wel op de vaststellingen dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dat haar in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Met haar betoog worden deze vaststellingen niet onderuit gehaald.

4.4. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat verzoekster misbruik heeft gemaakt van de procedure tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Verweerder geeft nog aan dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij motiveert verder dat verzoekster een gezonde en volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in haar land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en dat nergens uit blijkt dat zij hiertoe niet in staat zal zijn. Hij wijst er vervolgens op dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin een gekende medische problematiek. In het licht van deze vaststellingen en het belang van de immigratiecontrole acht verweerder een inreisverbod voor drie jaar proportioneel. Hij benadrukt dat geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, kan in de voorliggende situatie aldus niet worden aangenomen dat verweerder “*op quasi automatische wijze*” de maximumduur van drie jaar voor het inreisverbod heeft opgelegd. Verweerder heeft wel degelijk de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die verzoeksters situatie kenmerken.

Voor zover verzoekster concreet betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar familie-, gezins- en privéleven en hierbij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient er vooreerst op te worden gewezen dat deze wetsbepaling, volgens de eigen bewoordingen, enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, terwijl verzoekster zich met haar derde middel richt tegen het bestreden inreisverbod. Bovendien blijkt uit de bespreking van het tweede middel, dat is gericht tegen het bestreden bevel, dat verzoekster niet heeft aangetoond dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, of artikel 8 van het EVRM, werd geschonden. Er wordt verwezen naar deze bespreking.

Een eenvoudige lezing van het bestreden inreisverbod leert verder dat verweerder ook bij het opleggen van het bestreden inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, concreet rekening hield met verzoeksters familiale en persoonlijke belangen en een toetsing doorvoerde aan artikel 8 van het EVRM. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. [...]”

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. [...]”

Aldus is er, ook bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, rekening gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie en met de aanwezigheid van familieleden in België. De Raad herhaalt dat verzoekster geen beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar broer aantoonst en dat zij ook geenszins concreet aantoonst dat zij in België, los van de band met de referentiepersoon, een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Zij weerlegt het gestelde in het bestreden inreisverbod verder niet dat in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij haar leven opnieuw opneemt in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Evenmin weerlegt zij het motief dat uit niets blijkt dat een inreisverbod haar zou verhinderen met haar in België wonende familieleden te communiceren via de moderne communicatiemiddelen of via bezoeken van haar familieleden aan Marokko. Er blijkt ook niet dat verzoekster enige gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij op basis van deze familiebanden zou worden toegelaten tot een verder verblijf in België. In de gegeven omstandigheden toont verzoekster niet aan dat het bestreden inreisverbod voor drie jaar disproportioneel ingrijpt in haar particuliere belangen of privéleven. Verzoekster toont niet aan dat enig concreet element onterecht niet in de beoordeling is betrokken of dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoekster wijst op het gegeven dat zij in België reeds enige tijd inwoont bij haar Nederlandse broer en door hem financieel wordt gesteund, alsook dat zij bij een terugkeer naar Marokko zou worden gedwongen om terug te keren naar een situatie van onvermogen en financiële afhankelijkheid, brengt de Raad allereerst in herinnering dat uit de voorgaande bespreking net blijkt dat verzoekster niet het bewijs kon leveren dat zij van in haar land van herkomst, Marokko, ten laste was van haar Nederlandse broer. Zij erkent ook net dat zij tijdens haar verblijf in Marokko voorafgaand aan haar komst naar België niet ten laste was van haar broer. Nog herhaalt de Raad dat het gegeven dat verzoekster mogelijk omwille van haar onwettige dan wel preciaire verblijf in België diende terug te vallen op steun van haar Nederlandse broer niet betekent dat zij in haar land van herkomst, waar zij evident wel zonder meer gerechtigd is op een verblijf en zodoende toegang heeft tot bijvoorbeeld de arbeidsmarkt, niet zelf kan instaan voor haar basisbehoeften. Verzoekster brengt geen overtuigende argumenten naar voor dat dit niet mogelijk zou zijn. Verzoekster kan niet overtuigen dat zij in haar land van herkomst niet langer in redelijkheid een privéleven kan leiden, rekening houdend met het gegeven dat zij is geboren en getogen in dit land en er nog lange tijd na haar meerderjarigheid heeft verbleven.

De Raad herhaalt nog dat verzoekster reeds voor de coronapandemie naliet gevolg te geven aan de aan haar afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat zij niet kan overtuigen dat het gegeven dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst werkelijk verband houdt met deze pandemie. Nog wordt herhaald dat verzoekster niet concreet aantoonst dat deze pandemie haar daadwerkelijk heeft verhinderd terug te keren naar haar land van herkomst. Zij kan niet overtuigen dat deze pandemie haar geen andere keuze liet dan telkens nieuwe verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Een eventuele mogelijkheid om de verlenging van de termijn van tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet te vragen, werd door haar niet benut. Met haar betoog weerlegt verzoekster het motief niet dat zij door het indienen van maar liefst zes opeenvolgende aanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet misbruik heeft gemaakt van deze procedure tot gezinshereniging. Het gegeven dat de wet toelaat dat telkens nieuwe aanvragen op deze grond kunnen worden ingediend, betekent niet dat er van een dergelijk misbruik geen sprake kan zijn.

Het loutere gegeven dat verzoekster een blanco strafblad zou hebben, is ook niet afdoende om te kunnen stellen dat het inreisverbod van drie jaar disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zij toont met haar uiteenzetting ook niet aan dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont niet met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad, dient erop te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

4.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Verzoeksters betoog omtrent een vermeende niet-afdoende motivering inzake (de duur van) het inreisverbod – betoog dat overigens ook reeds ongegrond werd bevonden – is niet van aard een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen aantonen. Verdere concrete argumenten ontbreken in dit verband.

4.6. In de hoofding van haar derde middel voert verzoekster ten slotte nog de schending aan van artikel 41 van het Handvest. De Raad stelt echter vast dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het opleggen van het bestreden inreisverbod deze bepaling heeft miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

4.7. Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS